

TOTEm

ROČ.
Č.4

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

L
I
S
T
O
P
A
D
2
0
1
1

ÚVODNÍ SLOVO

Vážené čtenářky a čtenáři, mám tu čest Vám představit poslední číslo Totemu roku 2011. Na začátku následujícího roku pak oslavíme již čtvrté narozeniny našeho společného „dětátka“. Věk to bude krásný a určitě bude na co vzpomínat. Již jsme vyrostli z plínek, dávno jsou za námi nesmělé první krůčky a dokonce jsme již pěkně ukecaní. Ale před sebou máme ještě mnoho krásného a tak doufám, že stále se najdou ochotní lidé, kteří budou s výchovou pomáhat, budou svými články přispívat k lepšímu růstu a třeba se i najdou noví kamarádi ze skautských řad.

A co Vám toto poslední a podzimní číslo přináší?

Na úvod se dozvíte, jak skauti ukončili letošní sezónu podzimním ohněm. Zprávy o činnosti oddílů podají Medátka, Světlušky a Slunečnice.

Následuje náš seriál tipů. Tentokrát Vám poradíme, jak se zabavit při dlouhých deštivých a nevlídných podzimních dnech. Na výběr máte hned ze dvou možností - buď si zahrajete hru Pandemic, nebo se začtete do knížek Romana Vehovského. Myslím, že obojí je lákavé.

Na léto, letní putování a dobývání mohutných hor si vzpomínáme s Bénou, který nám představí svoji sbírku vrcholových úlovek. Jeho důkaz, že lovit se dá i beze zbraně si určitě nenechte ujít.

I další příspěvek nám připomene krásné letní zážitky, které jsou v tomto případě třináct let staré. Řeč bude o tábořišti ve Velkých Petrovicích. V počtu táboření sice tato louka nemůže soupeřit s oblíbeným Orlickým Záhořím, ale že i na jiném místě se dá prožít krásný tábor nám dokáže článek z rubriky „Kde jsme tábořili“.

V tradiční a populární rubrice „Rozhovor s...“ Vám představíme posledního člena, respektive členku, redakční rady Totemu. Možná Vás trochu zmate její jméno, ale nebojte se, je to stále ta naše Štaflička, jen je již od srpna šťastně vdaná. Ale to už předbímám, více v našem rozhovoru.

Následuje zvací sekce. První pozvánka je na Cestovatelské večery, které se konají v naší klubovně. Dozvíte se zde, jak se dají přejít Pyreneje za „pár“ dní, kde najdete zemi sv. Jiřího nebo co zajímavého je k vidění v Riu. Druhá pozvánka je na skautského Mikuláše, který má v našem středisku již bohatou tradici.

K procvičení Vaší bystrosti přikládáme bonus s názvem „Najdi rozdíl“.

Přeji krásné počtení.

Parluc

Obsah Totemu

2 -	Úvodní slovo	17 -	Rozhovor s...
	Obsah		- Verčou Benešovou
3 -	Střediskové dění	20 -	Pozvánky
	- Pozdzimní oheň		- Cestovatelské večery
	- Medátka		- Skautský Mikuláš
	- Světlušky	22 -	Od redakce
	- Slunečnice		- Najdi rozdíl
13 -	Tip na hru	23 -	Poslední stránka
	- Pandemic		- Uzávěrka
14 -	Tip na knihu		- V příštím čísle
	- Cestou osudu a náhody		- Tiráž
15 -	Co můžeme sbírat?	24 -	Citát
	- Vrcholové kamínky		
16 -	Kde jsme tábořili		
	- Velké Petrovice		

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

PODZIMNÍ OHEŇ 22.10.2011

Tak jako na jaře skauti zahajují letní sezonu slavnostním prvním jarním ohněm, tak se na podzim loučí se slunečnými dny slavnostním ohněm podzimním. Ten letošní zahořel svým plamenem v sobotu 22. listopadu na ohništi před skautskou klubovnou dobroušského střediska Junáka.

Již od dvou hodin odpoledne začalo být kolem klubovny živo. Přípravy na slavnostní oheň se rozjely na plné obrátky. Ve čtyři hodiny bylo hotovo a mohlo začít zábavné odpoledne, naplněné střelením z kuše, házením balonků, jízdou na „hrc prc

kole“, různě zdařilou chůzí na chůdách, atd., vše dle vlastního uvážení nejmladších členů střediska, pro které je tato část slavnostního dne určena asi nejvíce. Pro zahnání hladu si přítomní mohli opéct na menším ohni buřtíka nebo jablíčko a protože bylo dost chladno, pro všechny byl připraven kotel teplého čaje. Kolem půl sedmé už byli všichni dost vydovádění a mohl začít slavnostní podzimní oheň. Před jeho zapálením krátce promluvil Petr Poláček, který jako vůdce střediska připomněl uplynulou skautskou sezonu a seznámil nás s plány pro tu příští. Společ-

ně jsme si zazpívali skautskou hymnu a poté byl oheň podle tradice zapálen smolnou loučí ze čtyř světových stran. U ohně se postupně střídali zpěv písniček s pokřiky jednotlivých oddílů, je třeba pochválit vlčata, která si připravila i zábavnou scénku. Přibližně o půl osmé byl oheň ukončen celostřediskovým pokřikem a pak už bylo na každém, jak dlouho chce ještě posedět a s pohledem do plamenů si pohovořit se svými přáteli, nebo jen sám se sebou...

EFKA

Tak nám to začalo! Po veleúspěšném táboře jsme naskočili do kolotoče schůzek a další celoroční činnosti. Ty prázdniny byly fakt dost krátký. Utekly jako voda. Po táboře od nás odešlo několik členů do vlčat a světlušek. My jsme se také seznámili s novými Meďátky. Máme asi dobrou reklamu, protože nové děti přicházejí takřka kontinuálně. I když jsme si zpočátku s Ivou mysleli, že letošní rok bude trochu odpočinkový, když místo obvyklých 25 jsme na prvních zářijových schůzkách přivítali něco kolem 14 dětí. Koncem října se už ale zase blížíme ke dvacítce. Takže stará známá „zabíračka“ (pozn. Nemáte někdo čas a chuť občas pomoci při úterních schůzkách? Stačila by i příležitostná pomoc.).

Když už se chválíme, zaujal mne článek v posledním vydá-

ní Skautského světa (září-říjen 2011), kde je pod názvem „Výchova dětí v přírodě – čím dříve, tím lépe“ (s. 10-11) referováno o tzv. Lesních mateřských školkách. Uvádí se zde, že ačkoliv je u nás tento typ výchovy záležitostí několika posledních let, v západní a severní Evropě má již přibližně šedesátiletou tradici. Důraz je kladen na návaznost výchovy „v přírodě“. Pomyslel jsem si při čtení tohoto příspěvku, že to my už v dobrušském skautu víme taky pěkně dlouho. Díky relativně dlouholeté tradici Meďátek už teď o té návaznosti něco vědí i vedoucí u vlčat a světlušek, které zásobujeme. Takže to zase někdo objevil Ameriku, ale my „přípravku“ na skautský život v přírodě máme ve středisku už pěkně rozjetou. Ještě aktuální novinka: už zase máme nejmladší členy na hra-

nici 4 let. A je s nimi někdy lepší pořízení než s některými staršími „torpédy“.

Zpátky k naší činnosti v prvních měsících nového skautského roku. Chodili jsme hrát hry na Trojici, pod most v Křovicích nebo na hřiště u školy Fr. Kupky. Nejoblíbenější hra je opět šipkovaná, při které se snažíme i pomocí úkolů poznávat různá zákoutí a zajímavosti Dobrušky. Vítaná je také vybíjená a hledání předmětů. Od konce října jsme zase začali navštěvovat tělocvičnu ve škole u parku. Naposledy jsme v ní hráli opičí dráhu, červený a bílý, škatulata, škatulata aj. Plánovaná výprava do Adršpašských skal se bohužel nekonala pro nepřízeň počasí, na jaře se ale už určitě někam vypravíme. Krátkou výpravu bychom snad stihli i teď přes zimu (nechcete se někdo s příznivců připojit při organizaci výletu?).

Zúčastnili jsme se také střediskového podzimního ohně, i když pro nás (Meďátka a Tygry) je na tom nejvíc důležité to odpolední blbnutí na káře, houpačkách a se samostříly. U večerního ohně nám již poněkud padají víčka.

Z několika akcí přikládáme i fotky. Tak hezký podzim a přípravu na zimu a Mikuláše přejeme všem bratrům a sestrám a dalším příznivcům.

VIKY a IFIK

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Rozhodně nemůžu říct, že bychom se my vedoucí a myslím, že můžu mluvit i za světlušky, tyto dva podzimní měsíce nudily. Je pravda, že než se školní rok dal do pohybu a my mohly mít první schůzku, chvíli trvalo, ale nakonec i nám štěstí přálo, a tak jsme se 12. září setkaly po prázdninách se „starými i novými“ světluškami tváří v tvář. :-)

Naše řady se sice zúžily o devět holek, které se „odporoučely“ :-)

ke skautkám, ale zase se zároveň rozšířily o tři nové přírůstky z Meďátek. Záříjové schůzky se nám kvůli pozdějšímu začátku trochu zkrátily, nicméně si myslím, že jsme nebyly o nic ochuzeny. :-)

Řekla bych, že pro světlušky byl připraven pestrý program, a tak se holky měly možnost pořádně vyblbnout. :-)

Na chvíli se z nich staly pirátky, které kradly velmi úspěšně peníze svým nepřítelům. Jinou schůzku se zase „přenesly“ na papír a byly z nich postavy na kartičkách živého pexesa. :-)

V těchto dvou měsících nechyběla

ani tradiční, ale pořád zábavná „schovka“. Také jsme holkám splnily jejich dlouhodobé přání a připravily pro ně šipkovanou. A abych nezapomněla na velmi důležitou věc - 1. října se konala naše první výprava, i když lepší název je asi oddílovka, protože jsme se pohybovaly víceméně kolem klubovny. Zde se holky dozvěděly téma letošní celoroční hry. Ale abych nepředbíhala... Sešly jsme se v docela dost hojném počtu v 9.00 u skautské klubovny. Nejdřív Kafka přečetla zvědavým holkám úryvek z knížky Hobit. Poté světlušky dostaly zprávu od Gandalfa, kterou měly vyluštit a dozvědět se víc. Nakonec se ze zprávy dozvěděly, že se mají v 10.30 dostavit k Bilbovi Pytlíkovi na svačinu, na kterou přijde i Gandalf. Holky měly přijít do Bilbovy nory. Nevěděly však, kde se nora nachází, a tak nejdříve musely najít mapu. Poté jsme se už mohly za Bilbem vydat. Jeho nora byla umístěna kousek od hřbitova. Když jsme tam

dorazily, Bilbo Pytlík i Gandalf už tam čekali. Holky jim předaly své dárky, které měly za úkol přinést - krásné kytky. Pak už se slova ujal Gandalf a řekl světluškám, že by potřeboval trpaslíky, kteří se vydají s Bilbem Pytlíkem hledat velmi vzácný poklad, který v minulosti ukradl zlý drak Šmak a který ho teď také stráží. Pak předal holkám, teda vlastně trpaslíkům, mapu za pokladem a ještě dodal, že bližší zprávy se budou časem postupně dovídat. Poté odešel. Tak jsme se všichni plné dojmů a zážitků vrátily zpátky ke klubovně a odešly domů. :-)

Uvidíme, kdy se Gandalf nebo Bilbo Pytlík zase ozve. :-)

Na dalších schůzkách pak holky skládaly z písmen různá slova - ovoce, zelenina, jména, zvířata atd. Abychom si jen pořádku nehrály a něco nového se taky naučil, prošly jsme se světluškami historií skautingu. Musím říct, že poslouchaly a něco si i zapamatovaly. Také jsme si zahrály na televizní pořad Hádej, kdo jsem. V našem podání to byla celkem sranda. :-)

Pak taky holky hádaly, co se skrývá pod různými čísly za obrázek. Řekla bych, že jsme toho prožily víc než dost. :-)

A prozradím vám, že 5. listopadu se koná naše 2. výprava, kde se holky možná dozvědí další informace o cestě za pokladem. Ale o tom až zase příště. :-)

Maruška ☺

ODDÍL SLUNEČNIC

Poprvé jsme se tento skautský rok sešly již v pátek 2. září, jako tradičně v krojích. Holky měly ještě spoustu zážitků z prázdnin, a tak nebyl třeba nijak složitý program. Týden nato místo nás vedoucích našly holky u klubovny pouze vzkaz, ať se optají ve své skautské rodině. Od bratrů Mohykánů pak mohly získat zprávu, která je zavedla k jedné z telefonních budek v Dobrušce, odkud se řídily jakousi slepou mapou na Trojici. Tam jsem na ně s Papájou čekala. Původně jsme je chtěly seznámit s celoroční hrou, ale nakonec jsme jim místo toho sdělily novinu, která se na nás letos zchystala – má k nám přijít od světlušek osm nových členek, což je po těch letech, kdy téměř nikdo nepřicházel, snad příjemná změna. Alespoň v to s vedoucími od světlušek doufáme. Zahrály jsme si ještě pár drobných her a schůzka byla u konce.

V následujících dvou týdnech se daly věci konečně trochu do pohybu. V pátek 16. září přišly naši nováčci. Šly jsme do Provozkého údolí a řádně je mezi námi uvítaly. V dalším týdnu schůzka začala drobnou hrou – každé Slunečnici byla přidělena pohádková bytost. Měly chodit mezi sebou, popisovat, čím jsou a hledat k sobě svého pohádkového kamaráda. Každé utvořené dvojici bylo řečeno, na jaké místo v Dobrušce se má vydat. Místa byla dvě – čekala je tam šifra, v níž se dozvěděly, co je tento rok čeká za celoroční hru. A tak nám vznikla dvě skupiny – každá vlastní svou farmu, ve které bude hospodařit. Vyhraje samozřejmě ta, které se lépe po-

vede – vypěstuje více slunečnic. Když se všechny vrátily do klubovny, bylo jim vysvětleno, jak bude vše fungovat, že můžou o svoji úrodu také přijít apod... ale to už bych zacházela moc daleko. Třicátého září bylo ještě stále poměrně hezky, a tak jsme se vydaly na hřiště ke škole Fr. Kupky, kde naše dva týmy soupeřily v různých úkolech. Poté jsme se odebraly zpět ke klubovně, řekly si nějaké informace k následující výpravě, zahrály pár her a šly jsme domů.

V pátek 7. října jsme se sešly až v pět hodin. Čekala nás poněkud netradiční výprava, která byla starším holkám již dlouho slibována. Ze začátku, když byla ještě klubovna plná ostatních oddílů, které měly schůzku, jsme si zahrály Hu-tu-tu-tu. Jak se ukázalo, může to být celkem morbidní hra. Nikomu se však nic vážného nestalo. Když se holky trochu vyblbly a začaly mít hlad, šly jsme chystat večeri – pizzu. Než se všechny dostatečně najedly, bylo osm hodin – čas na další přání...pustit si film. Holky se pohodlně usadily u televize a dvě hodiny o nich nikdo nevěděl. Poté jsme šly spát s vidinou, že druhý den strávíme v přírodě, trochu více po skautsku. Ráno jsme si zašly do Marty koupit čerstvou snídani, a pak se pomalu vydaly do okolí Dobrušky. Počasí nebylo zrovna ideální, ale zatím nepršelo. To se ovšem změnilo kousek za Cháborami. Než jsme došly do Domašína, byly jsme celkem promrzlé, a počasí nevypadalo na nějakou změnu. Nakonec jsme se tedy rozhodly trasu značně zkrátit a vrátit se do klubovny. Než bychom v našem skautském ba-

ráčku zdlouhavě sušily oblečení, šly jsme po obědě domů – příště se holky snad budou moct projít více...

Měsíc říjen utekl neuvěřitelně rychle – tedy alespoň mně. Jednu schůzku čekaly holky různé šifry s otázkami. Odpovědi musely jít hledat do města. Další schůzku je zase čekaly hry podobné pantomimě a k tomu různé drobnosti. Blížil se také Podzimní oheň, o němž vám však řeknu akorát to, že se konal 22. října, před začátkem jsme uklízely, opékaly se buřty a pil teplý čaj...na další dění se budete muset zeptat jinde.

Jedna říjnová schůzka nám odpadla, jelikož byl státní svátek. Ve středu o podzimních prázdninách jsme však měly možnost zúčastnit se exkurze v cukrovaru v Českém Meziříčí, kterou zjedнала Jana. Sešlo se nás i s Mohykány, Petrem, Janou a Vaškem asi dvacet. Myslím, že to bylo celkem zajímavé...ale o tom byste se asi musely přesvědčit sami...

Za měsíc září a říjen to ode mne bude asi vše...o dalším dění Slunečnic tedy zase za dva měsíce. S pozdravem

Kamča

TIP na HRU

Pandemic

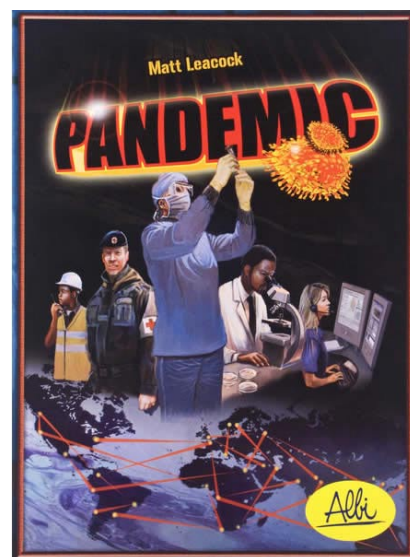
Pandemic je původem americká hra založená na myšlence šíření epidemie chorob ve světě a boje s nimi. Zatímco ve světě propuká epidemie a občas pandemie zákeřných nemocí (antrax, cholera, břišní tyfus a SARS), hráči se snaží vynalézt léky na všechny čtyři infekce a tím zachránit svět.

Hrát mohou 1 – 4 hráči, každý má svoji vylosovanou roli se speciálními schopnostmi – medik, dispečer, vědec, výzkumník nebo operační expert. Všichni hráči dohromady tvoří tým expertů, který spolupracuje a vy-

užívá schopností jednotlivých postav. Tato hra je zajímavá tím, že buďto všichni vyhrají, nebo naopak všichni prohrají, pokud se některá nemoc příliš rozšíří. Záleží trochu na náhodě, ale hlavně na spolupráci, strategii a taktice týmu.

Takže pokud stejně jako já neradi prohráváte, určitě se vám tato hra bude zamlouvat. :-)

Štaflíčka

TIP na KNIHU

ROMAN VEHOVSKÝ - CESTOU OSUDU a NÁHODY I.

Tak tahle těžká, na křídovém papíře tisknutá, á čtyřková, plně barevná kniha je pro mne letošní literárním počinem roku s cestovatelskou tematikou. Vlastně: možná jsem ani lepší a upřímnější knihu nečetl! A ještě k tomu když zjistíte, že to není klasický, fádě psaný cestopis a autor je skvělý fotograf, není co řešit!

Nebudu tu však řečnit o svých názorech, nechám mluvit fakta: autor Roman Vehovský se nebál, jednoho dne roku 2002 sbalil batoh, řekl všem sbohem a vyrazil sám stopem na cestu směrem do Indie a dále do Austrálie. Zatím nic zvláštního, že? Jenže jeho cesta, kdy putoval se spacákem a několika oxeroxovanými listy ze školního atlasu světem, zásadně po zemi, se protáhla (i k jeho překvapení) na úžasných 7 let. „Cesta osudu a náhody“ ho vedla k dobrým lidem, nasbíral neskutečné množství zážitků a zkušeností, dostal se na místa, o kterých se nám mnohým jenom zdá, viděl věci těma správnýma cestovatelskýma očima, s pokorou a bez předsudků. A je to právě kontakt s lidmi, který považuje Roman za mnohem cennější než slepou honbu za turistickými atrakcemi. Mozaika zážitků v prvním díle (druhý – závěrečný - vyjde příští rok) pojednávajícím o „asijské části dobrodružství“ vás vtáhne za ním, neboť řádky knihy kvapně ubíhají a děje ožívají

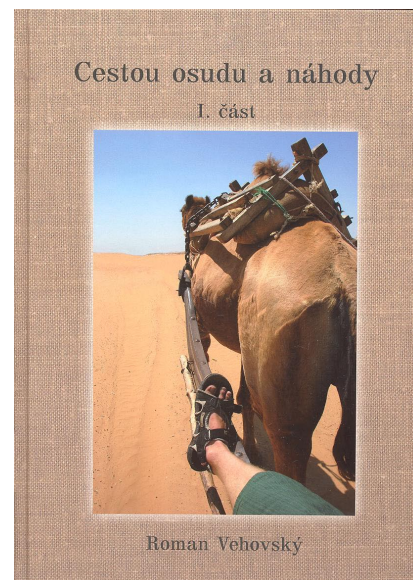
před očima, možná i díky nepřebornému množství povedených fotografií. Roman žil 7 let bez přehnaného luxusu, za levno a ukázal nám všem, že přitom žil mnohdy šťastněji než všichni, kteří si můžou za peníze koupit, na co ukáží. Jeho cestovatelské motto – krátký příběh - je vloženo hned na počátku knihy a možná je i celým knižním poselstvím:

Když jsem jeden večer na Jižním ostrově Nového Zélandu procházel malou osadou, hledaje nějaké klidné místo na přespaní, oslovil mě mladý muž. Neptal se, odkud jsem, co tam dělám a kam jdu.

Jen mě pozval na večeři. Než jeho manželka připravila jídlo na stůl, tak mi ukázal místo, kde mohu přespat. Řekl to s takovou přirozeností, jako když recepční předává hostům klíčky od pokoje. Nereagoval jsem.

Po večeři už mi zvědavost nedala a zeptal jsem se, proč to dělá.

„Hned jak jsem tě viděl s tvým batohem, tak mi bylo jasné, že jsi autostopař. Já jsem na Zélandu strávil na stopu pár let. Za tu dobu se mi dostalo nespočetné pohostinnosti. Vím tedy dobře, jaké to je spát v posteli, když jsi předtím spával dlouho jen venku. Vím jaké to je, mít teplou sprchu, když ses dlouho mýval jen v řekách. Vím jak chutná teplá večeře, když jsi ji dlouho neměl. Teď jsem upřímně rád, že mohu vrátit alespoň

malou část. Stejně jako i ty budeš jednou rád, když se ti naskytne možnost postarat se o někoho jiného.“

Ráno mi přidal radu na cestu: „Neutrácej zbytečně peníze za různé atrakce. Věci, které mají opravdovou cenu, se neprodávají, ty jsou zdarma.“

A pokud jsem vás stále nepřesvědčil, že kniha stojí za to, napište Romanovi e-mail, že mu zaplatíte jízdenku k vám, koupíte dobrou večeři a věřte tomu, že udělá všechno proto, aby přijel a udělal cestovatelskou přednášku, na kterou jen tak nezapomenete. Navíc vezme určitě plný batoh svého „zážitkopisu“ za skvělou cenu přímo pro vás. Nebo nečekejte, podívejte se na web www.cestouosuduahanahody.wz.cz, knihu věnujte svým nejbližším k Vánocům (přijde i s věnováním uvnitř!) a já vám garantuji, že pokud se nebude líbit, vrátím vám JÁ OSOBNĚ peníze za svůj špatný tip! Více takových knih nám všem přeje

W. NDRA

CO MŮŽEME SBÍRAT?

VRCHOLOVÉ KAMÍNKY

Snad každý člen oddílu Mohykánů, ať už současný nebo minulý, zná příběh o mladíkovi stoupajícím na horu. Díky jednomu z předchozích čísel Totemu jej možná znáte také vy. Takový výstup stojí nemalé úsilí, které však bývá po zásluze odměněno! Čím? Vším, co si jenom člověk může přát, bude-li jen trochu ochoten mít oči a srdce otevřené. Přál bych každému zakusit svítání nebo západ slunce v horách, hvězdnou oblohu nezkaženou lampami měst, mraky pod sebou, nejkrásnější výhledy a společenství přátel, s nimiž lze tohle všechno sdílet.

Pocit ze zdolání hory bývá

chat se nerušeně pohledy... Potřást si rukou s ostatními úspěšnými zdolavateli a říct si „dobrá práce“... Načít si šampaňské (Ale kdo by se s ním tahal? :-))... Zapálit si vrcholový doutník... Políbit svoji milou, je-li nablízku... Pořídit vrcholovou fotografii... Zapsat se do vrcholové knihy...

Jak vidíte, možností je ne-
spočet, a to jsem
vypsal jenom ty,
které jsem sám
zkusil. Mám však
v zásobě ještě jed-
nu, kterou si u těch
pro mě nějakým
způsobem výji-
mečných vrcholů

nikdy neodpustím. Vezmu si vždy drobný kamínek pro vzpomínku, že jsem tam někdy byl a mohl prožít všechno krásné, co hory a jejich zdolávání mohou člověku přinést.

Ačkoliv moje malá sbírka může vzbuzovat spíš úsměv než údiv, má pro mě svoje veliké kouzlo a rád se čas od času nechám vytrhnout od každodenních povinností, otevřu krabíčky s kamínky, prohlédnu fotky a je-li zrovna dost času, vezmu batoh na záda a vyrazím...

Horám zdar, skauti!

Béna

Vrcholové kamínky z Pyrenejí...

... a vrcholová radost na nejvyšším pyrenejském vrcholu

KDE JSME TÁBOŘILI

VELKÉ PETROVICE

Obec vznikla kolem poloviny 13. století, nejprve byla součástí náchodského panství, posléze patřila k břevnovskému klášteru Benediktinů v Polici nad Metují. Poutavými zajímavostmi zdejší obce jsou přírodní úkazy v podobě rozmanitých tvarů slínovců s ojedinělou květenou hercynského typu, se strmými údolími, v nichž se meandrovitě vinou řeka Metuje a Ledhujský potok. Při procházce samotnými zdejšími vesničkami můžeme obdivovat ještě původní selskou zástavbu z 18. až 19. století, četná polní boží muka, staleté stromy. Pod skalním masivem, na němž se rozkládají Petrovice, je vybudována zajímavá stavebně dopravní pozoruhodnost - železniční tunel. Byl vybudován v r. 1875 na trati Choceň - Meziměstí pro dvojkojenný provoz a má délku necelých 300 m.

A právě louku poblíž této obce si v roce 1998 vybrali dobroštití skauti a skautky, aby

tu prožili krásných čtrnáct táborových dní. Po tolika letech těžko říct, proč zvítězila právě tato louka, ale jasné je, že zhruba třicet lidí bude mít na toto místo nezapomenutelné vzpomínky.

Samotná louka se nachází kousek od hlavní silnice vedoucí do Police nad Metují, tvarem připomíná dlouhou nudli z jedné strany ohraničenou zalesněným kopcem a z druhé potokem a železniční tratí. S odstupem času moc nechápu, jak jsme se na ten malý prostor vešli s pěti týpkama, táborovým kruhem, kuchyní a jídelnou. :-)

Role vedoucích se zhostila Iva s Efkou a Miki s Martinem Pumrem. Ještě tam s námi byla Markéta Matahari, která pomáhala v kuchyni a myslím, že plnila i funkci zdravotnice. Družin bylo celkem pět a celý tábor se nesl ve stylu indiánů. Pro mě to byl můj první skautský tábor a velký zážitek byl i ten, že jsem zažila Lenorku, Václavu, Šárku, Ježoura, Otu, Lachtyho, Doktora a Benjiho jako rádce družin.

Her a soutěží bylo nespočet a myslím, že jsme si je všechny užili s plným nasazením. Například jsme stavěli vory pro přepravu ohně, hráli džungly (každé zvíře požívá jen jeden druh jiného zvířete a zároveň je jedním druhem požíváno), chodili na výlety (dobyli jsme Orlí hnízdo), v noci podnikali tajné přepady sousedních táborů.

Když bych měla vzpomenout na nejsilnější zážitek z tohoto tá-

bora, byly by to bezesporu skvělí malinová blbouni. Jak to bývá na táborech zvykem, trhání malin bylo na družiny na čas, a kdo to zvládl první, měl nejvíce bodů do celotáborovky. Což znamená, že nebyl moc čas kontrolovat, která je a která není červavá. Což o to, když se maliny v knedlíku povařily, člověk by to ani nepoznal, že je něco špatně. Nedostatek se projevil až v omáčce z rozmačkaných malin, kterou se knedlíky polévaly. Dodnes nezapomenu, jak se mi jídlo pod lžící hýbalo a jak kluci dělali na stole závody, čím červ bude rychlejší a doleže nejdál. :-)

Tábor nakonec skončil trochu smutně, protože přišla velká bouřka s přivalovými dešti, která způsobila ničivé povodně ve východních Čechách. Dobrušku to neminulo a tak Iva odjížděla z tábora o den dříve, aby zjistila, jaké škody jí velká voda doma napáchala. Přes to všechno myslím, že to byl jeden z velice povedených táborů, který navždy utkví v našich vzpomínkách.

Parluc

ROZHOVOR S...

VERČOU BENEŠOVOU

V kolika letech jsi začala skautovat a jak ses ke skautingu vůbec dostala?

Skautovat jsem začala od své druhé třídy, říkalo se, abych už uměla psát. Ke skautu jsem se dostala jednoduše po vzoru mého staršího bratra Honzy, který tam už chodil.

Kdo byl Tvůj první vedoucí a jak na něho vzpomínáš?

Mojí první vedoucí u světlušek byla Dáša Švecová (Stoklasová). Vzpomínám na ni jako na vedoucí, která nás chtěla hodně naučit a byla docela přísná, měla jsem z ní respekt. Například si vzpomínám, že jsem nováčkov-

skou zkoušku skládala snad natřikrát. Teď s odstupem času musím říct, že nás vedla a vychovávala dobře, dala nám pevné základy.

Kde se odehrál tvůj první tábor? Co zajímavého Ti z něho utkvělo v paměti?

Můj první tábor byl v Mastech v roce 1994. Vzpomínky na světlušácké tábory se mi míchají, proto nemůžu přesně říct, zda to bylo zrovna na prvním táboře. Vzpomínám na jednu hru, měli jsme běhat ke stromu, na kterém byly navěšené bonbóny a my je měli po jednom „krást“. Ovšem vedoucí ten strom hlídali a chytali nás. Můj zážitek spočívá v tom, že se mi několikrát povedlo utéct i klukům vedoucím. A pak si samozřejmě pamatuju na hrabanku, na softball, který jsme na louce hrávali a na první hlídky. A trochu nepříjemnou vzpomínku mám na „pohádku mládí“ jednou k večeri, která mi jaksi nesedla a od té doby nemám ráda krupicovou kaši.

Jaký je Tvůj nejsilnější skautský zážitek, který nám můžeš sdělit?

Za ty roky skautování je složité vybrat nejsilnější zážitek... Po dlouhém přemýšlení mě napadá jedna hra, jejíž podstata nemá mnoho společného se skautskými ideály, ale proč ne, když to byla „hra“. Odehrála se, tuším, v roce 2005 a trvala několik dní. Začátek hry byl plný překvapení, zvědavosti a nedů-

věry, průběh hry ve znamení plánování strategie, obezřetnosti, napětí, strachu a hlavně akce a konec opět plný překvapení. Kdo ji pamatujete, možná už ví - byla to hra Mafiáni, neboli velký boj žlutých a fialových.

Také bych chtěla zmínit Svojsíkovy závody v roce 2001, kdy se naší družině podařilo dostat až do ústředního kola. Samotná účast tam, byl velký zážitek a ještě teď jsem na to hrdá.

Několik let jsi vedla oddíl Slunečnic, na co vzpomínáš nejraději?

Ráda bych nejdřív tuto otázku upřesnila, nikdy jsem nebyla vedoucí oddílu, jen jsem s vedením pomáhala. Nejvíc asi vzpomínám na tu partu, co jsme měly. Jak mezi vedoucíma, tak i s holkama to byly pěkné kamarádké vztahy. Velkou zásluhu na tom má určitě Hanka, v té době hlavní vedoucí. V té době náš oddíl fungoval naplno a bylo to bezva.

Od počátku neodmyslitelně patříš do redakční rady, která se stará o vydávání Totemu. Jak tuto práci hodnotíš, co tě na ní baví a naopak?

Být součástí nějakého týmu, který společně vytváří dobrou, pěknou nebo užitečnou věc, je vždycky dobrý pocit. Týká se to nejenom Totemu, ale třeba i zpěvu ve sboru, dobročinných akcí, plesů a nakonec i samotného skautingu.

Ač se to možná nezdá, nebaví mě psát články do Totemu. Nejde mi to moc od ruky, prostě nemám to střevo a nejhorší je psaní úvodu. Na druhou stranu mě baví příspěvky vkládat a vše upravovat, aby to nějak vypadalo.

Musím říct, že i když je vytváření Totemu časově dost náročné, když už je číslo hotové a rozeslané, mám příjemný pocit zadostiučinění. Vždycky také

potěší jakákoliv odezva od čtenářů, že to neděláme zbytečně. Velkou odměnou pro mě (a určitě pro nás všechny) bylo, když jsem uviděla svázané Totemy z loňských roků.

Ráda cestuješ a poznáváš nejen s batohem na zádech nové kraje – které místo Ti k srdci přirostlo nejvíce a proč? Máš nějaký svůj „cestovatelský sen“ nebo plán, kam chceš jet příště?

Cestování a poznávání jiných krajů a jiných mravů mě baví hned z několika důvodů. Člověk má s sebou jen to, co si nese ve svém batohu a může úplně vypnout od všedních starostí. Jediné starosti jsou, co budu jíst a kde budu spát. A také mě uchvacují výhledy a pohledy na ten krásný svět. Hodně mi k srdci přirostlo Bulharsko, kde jsme byli v roce 2006. Asi proto, že to byl můj první velký čundr

daleko do ciziny na celé tři týdny. Krásné rozlehlé hory, dobrá parta, náročná cesta, nádherné výhledy, dobří lidé na cestě a heslo „svoboda“. Krásně bylo i v Černé Hoře, Alpách, Pyrenejích, krásně je v Čechách a na Slovensku a vlastně všude! Příští rok se možná vypravíme na Korsiku a mým snem je někdy navštívit nějakou severskou zemi.

Jakým jiným koníčkům se ještě věnuješ ve svém volném čase?

Svůj volný čas ráda trávím s blízkými a kamarády. Když mám více volna ráda jedu na nějaký výlet, v zimě na běžky. Také hraju a zpívám s kapelou (tou, která nám hrála na svatbě) a občas šiju, plavu, lezu, koukám na filmy, hraju společenské hry... prostě co mě zrovna napadne.

V létě jsi úspěšně (gratulujeme!) dostudovala vysokou školu. Můžeš nám sdělit kterou, jaký obor a co momentálně děláš?

Vystudovala jsem na hraddecké univerzitě obor Učitelství pro první stupeň se zaměřením na angličtinu. V současné době pracuji na třech pozicích. Jako asistent pedagoga a koordinátor volnočasových aktivit na ZŠ Jana Pavla II. v Hradci Králové a také pedagog hlasové výchovy v ZUŠ Jitro HK. Obávala jsem se, jak to všechno budu zvládat. Práce

mám sice hodně, ale už jsem se zaběhla a jde to. Upřímně musím říct, že jsem spokojená.

Máš 2 bratry a 2 sestry, všichni jste dobrušskými skauty. Ovlivňoval Tě některý v postoji a přístupu ke skautingu? Probíráte (nebo probírali jste) někdy skautská témata společně i u „rodinného krbu“?

Určitě mě ovlivňoval můj starší sourozenec a troufám si říct, že já jsem zase ovlivňovala ty mladší - tak to bývá... Nepamatuju se, že bychom se doma někdy bavili nějak závažně o skautských tématech.

Jak jsi snášela sourozenec-kou rivalitu (nejen v hrách) na táborech, kde jsi často soupeřila zejména proti svým dvěma bratrům?

Nevím, asi jsem to snášela dobře, protože nemám žádnou psychickou újmu :-). Všichni jsme dost soutěživí, a tak jsme spolu soupeřili jako s kýmkoliv jiným. A když jsme náhodou nebyli proti sobě, tak jsem sourozencům fandila.

Bystrý čtenář postřehl, že ses vdala letos na konci srpna za Bénu a přijala jeho příjmení. Bez nadsázky můžeme tvrdit, že to byla velkolepá

„skautská svatba“. Jak na tento svůj slavný den nyní s malým odstupem vzpomínáš sama?

Je to tak, vdala jsem se za Bénu, ale nepřijala jsem jen jeho příjmení, to je to poslední. Především jsem přijala jeho za partnera na celý život. Na náš svatební den vzpomínám jen v nejlepším, užili jsme si to maximálně! Děkujeme všem, kdo jste to s námi oslavili.

Rozhovor s Tebou je poslední v tomto roce – máš nějaké přání, které bys chtěla čtenářům Totemu – nebo samotnému Totemu – do nového roku sdělit?

Obojímu přeju dlouhá léta!

POZVÁNKY

ROVERSKÝ KMEN JUNÁKA DOBRUŠKA
VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

CESTOVATELSKÉ VEČERY

11.-12.11. 2011

VE SKAUTSKÉ KLUBOVNĚ
V DOMAŠÍNSKÉ UL. (Č.P.476) V DOBRUŠCE

- PÁTEK 11.11. -

19:00 - **EXPEDICE GR11**
(JIRKA ŠTAFFA, ONDRA NĚMEČEK)

PĚŠKÝ NAPŘÍČ ŠPANĚLSKÝMI PYRENEJEMI
ANEŽ TREKING 850 KM ZA 38 DNÍ!

20:30 - **GETTIN LOST IN BRASIL!**
(ZUZKA SEDLÁČKOVÁ)

ANEŽ Z RIA DO RIA PŘES PŮL BRAZÍLIE!

- SOBOTA 12.11. -

18:00 - **KYRGYZSTÁN**
(HONZA FRJEDR)

PUTOVÁNÍ PO NEBESKÝCH HORÁCH!

19:00 - **GRUZIE**
(LENKA A TOMÁŠ SHÁNĚLOVÍ)

DRUHÁ TVÁŘ KAVKAZU A JEŠTĚ NĚCO
VÍCE ZE ZEMĚ SV. JIŘÍHO!

20:00 - **CESTOVÁNÍ THAJSKEM**
(MARTÍN NĚMEČEK)

ZEMÍ HOR, DEŠTNÝCH PRALESŮ, SOCH
BUDDHY, OSTROVŮ A PÍSEČNÝCH PLÁŽÍ...

* ZMĚNA PROGRAMU A ČASU VÝHRAZENA!!! * BONUSY NEJEN Z VÝLETŮ DO ALP!!! *

Junácké středisko Dobruška oznamuje, že

SKAUTSKÝ MIKULÁŠ

pro všechny dobrušské děti a mládež, jakož i jejich rodiče, prarodiče a přátele
se koná v pátek 2. prosince 2011 od 16 do 18 hodin
v dobrušském kulturním domě.

Záštitu nad akcí převzal sám svatý Mikuláš, který zavítá mezi děti s nefalšovaným čertem, andělem a nůší sladkostí.

Během čertovského reje proběhne soutěž o nejlepšího dětského čerta či čertici. Během andělského tance proběhne soutěž o nejlepšího anděla či andělku. Proto se každý může zúčastnit soutěže v převleku za čerta či anděla.

(Za Mikuláše radši ne, aby se patron neurazil.)

Santa Klausům, Dědům Mrázům a podobným červeným cizincům vstup na mikulášskou akci není povolen.

Další soutěže pro děti, muzika k tanci a sladkosti pro každého zajištěny.

Vstupné zdarma – na akci přispívá kromě Junáka i Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a další sponzoři.

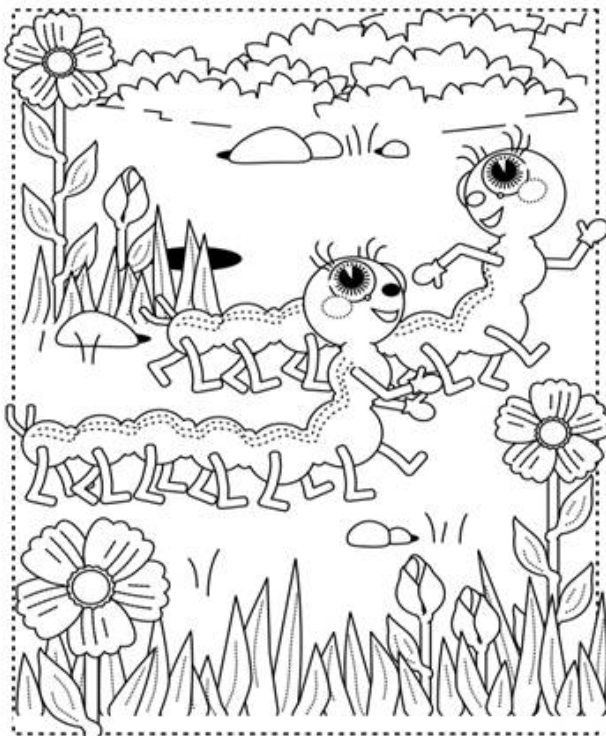

OD REDAKCE

NAJDI ROZDÍL

Najdi 6 rozdílů.

Najdi 10 rozdílů.

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC PROSINCE 2011

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE

Článek o SKAUTSKÉM MIKULÁŠI

POZVÁNKA NA PLES

ROZHOVOR S...

a DALŠÍ

VÍCE FOTEK:

WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Eva Pavlová, Jiří Novák, Veronika Bělinová, Hana Benešová, Ondřej Němeček,
Marie Obršálová, Veronika Benešová, Pavčina Čiháčková, Petr Beneš

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Václav Pavel, Jiří Novák, Petr Beneš a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Pavčina Čiháčková

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jiří Štaffa

Je víc moudrosti v přírodě než v knihách.

SV. BERNARD Z CLAIRVAUX